

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/04 -8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť PharmDr. Ľ. Z. – Lekárň Melissa, L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., Advokátska kancelária, L., pre namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 411/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť PharmDr. Ľ. Z. – Lekárň Melissa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 411/02 *o d m i e t a* pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

2. *Sťažnosť PharmDr. Ľ. Z. – Lekárň Melissa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.*

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2004 doručená sťažnosť (z 12. februára 2004) PharmDr. Ľ. Z. – Lekárň Melissa, L., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., Advokátska kancelária, L., pre namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 411/02.

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne uviedol, že sa 9. decembra 2002 návrhom na nariadenie výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu povinného v peňažnom ústave na okresnom súde domáhal súdneho výkonu právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu okresného súdu sp. zn. 15 Rob 1555/02 z 30. septembra 2002. Okresný súd uznesením č. k. 23 Et 411/02-19 z 1. októbra 2003 nariadil na uspokojenie pohľadávky sťažovateľa ako oprávneného výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu povinnej (Všeobecnej zdravotnej poisťovne) v peňažnom ústave (okresný súd vo veci identicky rozhodol po tom, čo na základe odvolania povinnej bolo podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku zrušené uznesenie č. k. 23 Et 411/02-5 zo 16. decembra 2002 vydané súdnym tajomníkom). Uznesenie okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia z 1. októbra 2003 nadobudlo podľa právnej zástupkyne sťažovateľa právoplatnosť 28. októbra 2003.

Okresný súd následne uznesením č. k. 23 Et 411/2002-21 z 30. októbra 2003 vyhlásil podľa § 268 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) súdny výkon rozhodnutia za neprípustný z dôvodu, že *„v zmysle § 12 ods. 2 a ods. 6 zák. č. 291/2002 vyplýva, že povinný je klientom Štátnej pokladnice a že prostriedky na jeho účte*

nepodliehajú výkonu rozhodnutia odpísaním z účtu (...) a zároveň podľa § 266 ods. 2 OSP odložil uskutočnenie výkonu rozhodnutia“.

Sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne taktiež uviedol, že po doručení uznesenia č. k. 23 Et 411/2002-21 z 30. októbra 2003 (k doručeniu malo dôjsť 4. novembra 2003) podal proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu v zákonnej lehote podľa § 201 OSP a § 205 ods. 2 OSP odvolanie.

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne poukázal na § 265 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa po nariadení výkonu rozhodnutia predseda senátu postará o jeho uskutočnenie. Podľa § 307 ods. 1 OSP o tom, že uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia nadobudlo právoplatnosť, súd upovedomí peňažný ústav a toto upovedomenie doručí peňažnému ústavu do vlastných rúk. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia peňažný ústav vyplatí potom pohľadávku z účtu povinného. Podľa právnej zástupkyne sťažovateľa *„Občiansky súdny poriadok neustanovuje v akej lehote má súd oznámiť peňažnému ústavu deň právoplatnosti uznesenia. Zo systematického výkladu VI. časti prvej a tretej hlavy OSP v súlade s § 6 OSP vyplýva, že má tak urobiť bez meškania potom, čo uznesenie o nariadení výkonu nadobudne právoplatnosť. Ak tak neurobí v primeranej lehote, zasiahne významne do práva oprávneného na uspokojenie jeho pohľadávky. Ak tak neurobí vôbec a zmarí uskutočnenie nariadeného výkonu rozhodnutia poruší základné zásady Občianskeho súdneho konania a základné práva občana garantované Ústavou SR“.*

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne namietal, že okresný súd sa postupom v zmysle § 265 ods. 1 OSP a § 307 ods. 1 OSP v spojení s § 6 OSP neriadil, pretože *„neoznámil peňažnému ústavu, že uznesenie nadobudlo právoplatnosť“*, ale naopak výkon rozhodnutia *„vyhlásil za neprípustný a jeho uskutočnenie rozhodnutím odložil“*. Sťažovateľ uviedol, že *„zákonnosť a dôvodnosť ďalšieho rozhodnutia je predmetom konania odvolacieho“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne namietal, že okresný súd *„nerealizovaním aplikácie § 307 ods. 1 a 2*

OSP porušil svoju povinnosť vo veci zodpovedne konať. Svojím postupom nezaručil moje právo na súdnu ochranu. Proti nedodržaniu postupu súdu, ktorý mu ukladá § 307 ods. 1 niet riadneho a mimoriadneho opravného prostriedku, (...)“. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresný súd podľa právnej zástupkyne porušil tým, že „*hoci vo veci návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia po viac ako jednom roku právoplatne rozhodol, keď nariadil výkon rozhodnutia, v ďalšom štádiu vykonávacieho konania podľa § 265 ods. 1 OSP zaviniť neodôvodnený prietah vo veci a zasiahol do môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.(...) Po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia č. l. 20 súd ostal bezdôvodne nečinný pokiaľ ide o realizáciu postupu podľa § 307 ods. 1 OSP. Skutočnosť, že peňažný ústav neupovedomil o právoplatnosti uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu povinného v peňažnom ústave je neospravedliteľná, je zjavne v rozpore so zákonom, v rozpore s účelom vykonávacieho konania“.* Porušením označených základných práv zasiahol podľa sťažovateľa okresný súd aj do jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Pokiaľ ide o časť sťažnosti týkajúcej sa sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity jeho právomoci zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd rozhoduje o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa len pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje všeobecný súd.

Zo samotného obsahu sťažnosti, ako aj z k nej pripojených príloh (kópií na vec sa vzťahujúcich podaní sťažovateľa a súdnych rozhodnutí) vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu 10. novembra 2003 proti uzneseniu okresného súdu z 30. októbra 2003 v časti týkajúcej sa vyhlásenia súdneho výkonu rozhodnutia za neprípustný odvolanie. Dňa 12. novembra 2003 podal sťažovateľ okresnému súdu taktiež odvolanie proti uzneseniu z 30. októbra 2003 v časti týkajúcej sa odkladu uskutočnenia výkonu rozhodnutia.

Ústavný súd považuje odvolanie ako riadny opravný prostriedok za účinný právny prostriedok ochrany základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy. Na základe podaného odvolania môže odvolací súd v zmysle § 221 OSP zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu z 30. októbra 2003 a sťažovateľ tak môže dosiahnuť pokračovanie súdneho výkonu rozhodnutia v predmetnej veci a tým aj ochranu označených základných práv a slobôd v konaní pred odvolacím súdom, ktorý prihliada aj k namietaným nedostatkom konania pred súdom prvého stupňa, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

3. Predmetom zostávajúcej časti sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd v označenom konaní porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia okresného súdu č. k. 23 Et 411/02-19 z 1. októbra 2003 nepostupoval v zmysle § 307 ods. 1 OSP v spojení s § 6 OSP, t. j. neoznámil nadobudnutie právoplatnosti uvedeného uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky príslušnému peňažnému ústavu, ale „zostal vo veci nečinný“.

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že uznesenie o nariadení súdneho výkonu rozhodnutia č. k. 23 Et 411/02-19 z 1. októbra 2003 nadobudlo právoplatnosť 28. októbra 2003. Od uvedeného okamihu do vydania rozhodnutia o odklade uskutočnenia výkonu rozhodnutia č. k. 23 Et 411/02-21 z 30. októbra 2003 uplynuli dva dni. Od vyhlásenia súdneho výkonu rozhodnutia za neprípustný a od rozhodnutia o odklade jeho uskutočnenia (30. októbra 2003) do podania sťažnosti ústavnému súdu (16. februára 2004) uplynula doba približne tri a pol mesiaca (v čase rozhodovania ústavného súdu o niečo viac ako štyri mesiace) pričom do tohto obdobia spadá aj obdobie, keď už vo veci koná odvolací súd, od rozhodnutia ktorého závisí ďalší postup v posudzovanom konaní. Okresný súd nebol pritom vo veci nečinný a zákonnosť uznesenia č. k. 23 Et 411/02-21 z 30. októbra 2003, ktoré je výsledkom jeho postupu, je predmetom posúdenia v odvolacom konaní.

Za týchto okolností nemožno podľa názoru ústavného súdu postup okresného súdu v posudzovanom konaní (predovšetkým s prihliadnutím k dĺžke namietaného obdobia prietáhov) považovať za taký postup, ktorý by bolo možné kvalifikovať, ako „zbytočné

priet'ahy v konaní“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

S ohľadom na tieto skutočnosti preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu v predmetnom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie kvalifikoval bez ďalšieho ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2004